

šení exekuce, tedy jen následek a nikoli jeho podstatný předpoklad ve smyslu § 35 ex. ř., přivádí tím na cestu spornou něco, co patří výhradně do řízení exekučního a nikoli na pořad práva. Rozhodující v řízení sporném proti předpisu § 35 ex. ř. o pouhém návrhu na zrušení exekuce, rozhodly nižší soudy ve věci nepatřící na pořad práva, pročez bylo jejich rozsudky a předchozí řízení z moci úřední jako zmatečné podle § 477 čis. 6 c. ř. s. zrušiti a žalobu odmítnouti, aniž bylo třeba zabývat se věcnými vývody napadeného rozsudku a spisu dovolacího.

Čís. 8126.

Smlouvou o tiché společnosti zakládá se jen smluvní poměr mezi podnikatelem obchodní živnosti a mezi tichým společníkem, tichá společnost není však samostatným právním podmětem. »Společenské jmění« i s podnikem jest podnikem původního podnikatele, komplementáře, na jehož podniku se tichý společník účastňuje vkladem. Pronajal-li komplementář dům tiché společnosti, v níž byl jediným komplementářem, pronajal ho vlastně sobě, a jest ten, komu dům dále pronajala tichá společnost, hlavním nájemníkem, nikoliv podnájemníkem.

Podnájemník nemůže se brániti proto exekuci vyklizením, vedené proti podpronajimateli, žalobou podle § 37 ex. ř., ovšem ale žalobou podle § 39 čis. 5 ex. ř.

(Rozh. ze dne 8. června 1928, Rv I 916/28.)

Žalobce najal byt od firmy William K. Firma tato byla firmou Viléma K-a, do jehož obchodního podniku, zapsaného pod touto firmou v obchodním rejstříku, vstoupil žalobce jako tichý společník dnem, kdy najal byt. Vilém K. prodal napotom dům, v němž byl byt, své manželce Františce K-ové, jež se na základě soudního smíru s firmou Vilém K. o vyklizení domáhala vyklizení bytu na žalobci. Žalobě proti Františce K-ové, by soudní smír tvořící exekuční titul vyklizení byl co do bytu užívaného žalobcem prohlášen bezúčinným a exekuce na jeho základě vedená byla uznána za nepřipustnou, procesní soud první stolice vyhověl, odvolací soud napadený rozsudek potvrdil.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Není sporu o tom, že žalobce najal sporný byt smlouvou ze dne 14. října 1919 od firmy William K. a že firma ta byla firmou Viléma K-a, do jehož obchodního podniku, pod touto firmou protokolovaného, žalobce Heřman B. vstoupil jako tichý společník smlouvou z téhož dne. Není sporu ani o tom, že Vilém (William) K. prodal dům, jehož sporný byt jest součástí, smlouvou ze dne 16. ledna 1923 své manželce, žalované Františce K-ové. Z právní povahy tiché společnosti (čl. 250 obch. zák.) plyne, že se smlouvou o tiché společnosti zakládá jen smluvní poměr

mezi podnikatelem obchodní živnosti a mezi tichým společníkem, upravuje se tedy jen vnitřní poměr mezi účastněnými osobami, že však tichá společnost není samostatným právním podmětem. Zejména jí schází příznačná známka obchodní společnosti, jednota osob a samostatné jmění společenské. »Společenské« jmění i s podnikem je podnikem původního podnikatele, komplementáře, na jehož podniku se tichý společník účastňuje vkladem. Komplementář provozuje podnik — třebaže na společný účet — jen ve vlastním jméně. Firma, pod níž jej provozuje, je jeho firmou, je jménem, pod kterým sjednává obchody a se podpisuje. Pronajal-li tudíž Vilém K. svůj dům tiché společnosti, v níž byl jediným komplementářem, pronajal si jej vlastně sám sobě, nepronajal jej tedy v pravdě vůbec, a, pronajala-li tato tichá společnost být v tomto domě žalobci, pronajal mu jej v pravdě Vilém K. sám. Nebyl tudíž žalobce v nájemním poměru k nájemníku, nýbrž byl v nájemním poměru přímo k vlastníku domu, nebyl podnájemníkem, nýbrž byl nájemníkem. Prodal-li pak Vilém K. dům své manželce, vstoupila tato do práv a povinností pronajímatele, svého manžela (§ 1120 obč. zák.) a musí nájemní smlouvu, již se žalobcem sjednal, plnit jako by ji byla sama sjednala, pokud se tkne, může ji jen v mezích zákona zrušit. Smír mezi Vilémem K-em a žalovanou ze dne 17. července 1925 není pro toto zrušení vhodným prostředkem, neboť dotýká se místností najatých firmou Vilém K., pokud se tkne jejím majitelem, ale nedotýká se ani přímo ani nepřímo nájemního poměru žalobcova, ježto žalobce k smíru tomu nepřistoupil a není, jak dolíčeno, podnájemníkem Viléma K-a. Neplatí proto pro něho již z tohoto důvodu předpis § 568 c. ř. s. Pravdu má dovolání v tom, že se podnájemník proti exekuci vyklizením z bytu nájemcova, proti němu povolené podle exekučního titulu vydaného proti podpronajímateli (hlavnímu nájemníkovi), nemůže bránit žalobou podle § 37 ex. ř. Avšak dovolací soud vyslovil již v četných případech, že se podnájemník v příčině té může bránit obdobnou žalobou podle § 39 čís. 5 ex. ř. (srv. rozh. čís. 7353 sb. n. s.). O takovou žalobu tu jde. Jak dolíčeno, je opodstatněna již důvodem tuto rozebíraným.

Čís. 8127.

Služební poměr definitivní ošetřovatelky v zemském ústavu pro choromyslné na Moravě jest povahy veřejnoprávní a nemůže se ošetřovatelka domáhati na zemi Moravě placení služebních požitků (odměny za práci přes čas) pořadem práva.

(Rozh. ze dne 8. června 1928, R II 163/28.)

Žalobu ošetřovatelky v ústavu choromyslných v Brně-Černovicích proti zemi Moravě o zaplacení odměny za práci přes čas soud první stolice pro nepřipustnost pořadu práva odmítl. Důvody: Soud omezil jednání na otázku přípustnosti pořadu práva a má v tom směru zjištěno dekrety mor. zemského výboru v Brně ze dne 7. května 1920